

МАЙСКА ПЪСЕНЬ

Цвѣтя, цвѣтя и многозвучна пѣсенъ,
и ясенъ, синъ, безкраенъ сводъ небесенъ,
о хубавъ, дивенъ, ненагледенъ май,
защо при насъ не бждешъ ти безкрай?

Да бждатъ днитѣ радостни, честити
и пълни съ розовъ дѣхъ нощитѣ;
да нѣма скръбъ и мъжи, и неволи,
бездомни, боси, гладни, голи.

Да бжде миръ и радостъ по земята,
и всички да живѣятъ като братя —
далечъ отъ злоба, завистъ и отъ злото,
да дойде най-подиръ доброто . . .

Цвѣтя, цвѣтя и многозвучна пѣсенъ
и ясенъ, синъ, безкраенъ сводъ небесенъ,
о хубавъ, дивенъ, ненагледенъ май,
защо при насъ не бждешъ ти безкрай?

Владимиръ Русалиевъ

БЕЗСТРАШНИТѢ ЛОВЦИ

Въ една голѣма гѣста гора слѣзла отъ планината мечка. Заселила се тамъ и почнала да напада добитѣка, който излазялъ на паша.

Изплашили се овчари и говедари. Скоро запустѣли хубавитѣ полянки изъ гората.

Разчуло се това изъ околнитѣ села. Въ едно отъ тѣхъ живѣли двама приятели — ловци.

— Убивали сме зайци, лисици, вълци, но мечка не ни се е падала, — рекли си тѣ. Ще отидемъ да я убиемъ. Ще продадемъ кожата ѝ и хубави пари ще вземемъ. Па и ще се прочуемъ. Не е малка работа да се избавятъ хората отъ такава стрѣвница!

Нагласили се двамата приятели, потеглили една нощъ отъ селото и осъмнали въ гората. Цѣлъ день